

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 140/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. T., P., zastúpeného advokátom JUDr. A. F., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 3 T 159/2012 z 23. októbra 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Tos 60/2012 z 29. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. februára 2013 doručená sťažnosť J. T., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. A. F., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného

súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 159/2012 z 23. októbra 2012 (ďalej len „uznesenie z 23. októbra 2012“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tos 60/2012 z 29. novembra 2012 (ďalej len „uznesenie z 29. novembra 2012“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že okresný súd ho trestným rozkazom sp. zn. 3 T 159/2012 z 20. augusta 2012 (ďalej len „trestný rozkaz z 20. augusta 2012“) doručeným mu 28. augusta 2012 uznal vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona a bol mu uložený úhrný trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 15 mesiacov a zároveň mu bola uložená povinnosť zaplatiť poškodenej T. F., rod. J., P., náhradu škody v sume 600 € z titulu poškodených okuliarov a škodu v sume 1 307,30 € z titulu bolestného.

Na svoje zastupovanie v predmetnej veci sťažovateľ splnomocnil advokátku JUDr. D. S., ktorú 5. septembra 2012 z dôvodu straty dôvery a nespokojnosti s poskytnutými službami odvolal. V ten istý deň splnomocnil na svoje zastupovanie v tejto veci advokáta JUDr. A. F., ktorý túto skutočnosť oznámil okresnému súdu podaním z 10. septembra 2012.

Trestný rozkaz z 20. augusta 2012 bol advokátke JUDr. D. S. doručený 10. septembra 2012, t. j. 5 dní potom, ako jej sťažovateľ vypovedal splnomocnenie. Sťažovateľov advokát JUDr. A. F. podal proti trestnému rozkazu z 20. augusta 2012 (doručenému mu 3. októbra 2012) v zákonnej lehote 10. októbra 2012 na okresnom súde odpor. Okresný súd svojím uznesením z 23. októbra 2012 podľa § 355 ods. 5 Trestného poriadku odpor sťažovateľa odmietol ako podaný oneskorene.

Uznesenie z 23. októbra 2012 okresný súd odôvodnil tým, že osemdňová zákonná lehota na podanie odporu proti trestnému rozkazu z 20. augusta 2012 začala plynúť dňom doručenia uvedeného trestného rozkazu advokátke JUDr. D. S., t. j. 10. septembra 2012, a skončila 18. septembra 2012 o 24.00 h, pričom v uvedenej lehote okresnému súdu odpor nebol doručený ani od sťažovateľa, ani od žiadnej inej oprávnenej osoby alebo ním

splnomocneného zástupcu. S ohľadom na uvedené trestný rozkaz z 20. augusta 2012 nadobudol právoplatnosť 19. septembra 2012. Okresný súd konštatoval, že advokátka JUDr. D. S. mu 17. septembra 2012 oznámila písomne, že zastupovanie sťažovateľa, resp. jeho obhajobu ukončila. Advokát JUDr. A. F. okresnému súdu 12. septembra 2012 písomne oznámil, že prevzal zastupovanie sťažovateľa v predmetnej veci, podľa názoru okresného súdu však tomuto advokátovi *„plynula lehota na podanie odporu v lehote splnomocnenej obhajkyňi JUDr. D. S., a nie samostatná lehota“*.

Prostredníctvom svojho advokáta JUDr. A. F. podal sťažovateľ 2. novembra 2012 sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu z 23. októbra 2012, ktorú odôvodnil tým, že okresný súd nesprávne právne posúdil otázku doručenia trestného rozkazu z 20. augusta 2012 resp. nesprávne právne posúdil začiatok plynutia lehoty na podanie odporu proti nemu. Advokátka JUDr. D. S. už 10. septembra 2012, t. j. v čase doručenia trestného rozkazu z 20. augusta 2012 jeho zástupkyňou, resp. obhajkyňou nebola, a preto prevzatie uvedeného trestného rozkazu touto advokátkou nemohlo vyvolať procesné účinky začatia plynutia lehoty na podanie odporu. Sťažovateľ v sťažnosti taktiež poukázal na skutočnosť, že od 5. septembra 2012 až do súčasnosti je jeho jediný obhajca advokát JUDr. A. F., čo znamená, že len on bol jediným oprávneným obhajcom na prevzatie trestného rozkazu z 20. augusta 2012. Keďže JUDr. A. F. bol trestný rozkaz z 20. augusta 2012 doručený 3. októbra 2012, odpor proti nemu podal v zákonnej lehote 10. októbra 2012.

Krajský súd sa v uznesení z 29. novembra 2012 v plnom rozsahu stotožnil s právnymi závermi okresného súdu uvedenými v jeho uznesení z 23. októbra 2012 a podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa zamietol ako neodôvodnenú. V rámci odôvodnenia svojho uznesenia z 29. novembra 2012 sa krajský súd stotožnil s právnym názorom okresného súdu, podľa ktorého lehota na podanie odporu začala v jeho veci plynúť dňom doručenia trestného rozkazu z 20. augusta 2012 JUDr. D. S., t. j. 10. septembra 2012, a súčasne konštatoval, že *„Oprávnenie obhajcu zastupovať obvineného a uplatňovať si práva ale zároveň aj plniť si povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 44 Tr. poriadku vznikajú dňom splnomocnenia“*. V závere odôvodnenia krajský súd uviedol, že

okresný súd postupoval v súlade so stavom veci a zákonom, keď uznesením okresného súdu z 23. októbra 2012 odmietol odpor sťažovateľa ako podaný oneskorene.

Uznesenie okresného súdu z 23. októbra 2012, ako aj uznesenie krajského súdu z 29. novembra 2012 považuje sťažovateľ za nesprávne a nezákonné. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu z 29. novembra 2012 je podľa sťažovateľa nezrozumiteľné, zmätočné, vzájomne si odporujúce a nepreskúmateľné, pretože sa v ňom krajský súd nevysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré uviedol v podanej sťažnosti, bez akéhokoľvek logického zdôvodnenia sa priklonil k právnomu názoru okresného súdu, ako aj preto, že sa v ňom krajský súd nezaoberal sťažovateľom namietanou skutočnosťou, ktorá mala zásadný význam pre právne posúdenie tejto veci, a síce, že advokátka JUDr. D. S. okresnému súdu 17. septembra 2012 oznámila skončenie obhajoby v predmetnej trestnej veci k 5. septembru 2012, čo bolo v konaní preukázané predložením písomnej výpovede splnomocnenia z 5. septembra 2012. Napriek tomu, že advokátka JUDr. D. S. prevzala trestný rozkaz z 20. augusta 2012 v rámci plynutia odbernej lehoty, *„v žiadnom prípade nemožno priznať procesný účinok v zmysle Trestného poriadku a to začatie plynutia 8 dňovej lehoty na podanie odporu a už vôbec sa nemožno stotožniť s právnymi názormi súdov, že týmto prevzatím začala plynúť lehota na podanie odporu môjmu novému obhajcovi JUDr. A. F.“*.

V súvislosti s odôvodením uznesenia krajského súdu z 29. novembra 2012 sťažovateľ poukázal na znenie § 44 Trestného poriadku, z ktorého podľa neho vyplýva, že práva a povinnosti vyplývajúce zo zastupovania obvineného vznikajú obhajcovi dňom podpisu splnomocnenia, a nie dňom jeho oznámenia súdu. Z uvedeného možno potom jednoznačne odvodiť, že oprávnenie obhajcu zastupovať obvineného a uplatňovať si práva, ale zároveň aj plniť si povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 44 Trestného poriadku zanikajú dňom odvolania splnomocnenia, a nie až dňom oznámenia tohto odvolania súdu.

Sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci, podľa ktorého oprávnenie jeho právnej zástupkyne, resp. advokátky JUDr. D. S. zastupovať ho v konaní zaniklo až momentom oznámenia sťažovateľovho

odvolania jej udelenej plnej moci súdu. Pokiaľ by uvedený právny názor platil, potom by advokátka JUDr. D. S. mohla totižto vykonávať všetky úkony v rámci jeho obhajoby (vrátane preberania korešpondencie) odo dňa vypovedania splnomocnenia, t. j. od 5. septembra 2012, až do oznámenia tohto úkonu súdu, t. j. do 17. septembra 2012, hoci takéto jej konanie by nezodpovedalo vôli sťažovateľa. Takýmto konaním JUDr. D. S. by došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na obhajobu, čo je v právnom štáte neprípustné.

Splnomocnenie je jednostranný právny úkon adresovaný advokátovi, tzn. týmto úkonom sa zakladá právny vzťah medzi obhajcom a klientom, pričom oznámenie splnomocnenia súdu má len deklaratórny účinok vo vzťahu k súdu. Sťažovateľ poukázal aj na záver ustálenej právnej praxe, podľa ktorého *„pre prípad zániku plnomocnenstva odvolaním zo strany zastúpeného v zásade platí, že po zániku plnomocnenstva už právne úkony zástupcu zastúpeného nezaväzujú“*.

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením okresného súdu z 23. októbra 2012 v spojení s uznesením krajského súdu z 29. novembra 2012 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, zruší uvedené uznesenia a prikáže okresnému súdu, aby v trestnej veci sp. zn. 3 T 159/2012 nariadil pojednávanie a vec prerokoval a aby mu priznal náhradu trov konania v sume 331,12 €.

II.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom je namietané porušenie sťažovateľom označených základných práv uznesením okresného súdu z 23. októbra 2012 v spojení s uznesením krajského súdu z 29. novembra 2012, ktoré sťažovateľ považuje za nesprávne a nezákonné. Podľa sťažovateľa sa krajský súd v rámci odôvodnenia svojho uznesenia z 29. novembra 2012 nevysporiadal s ním predloženým argumentom, ktorý mal pre právne posúdenie tejto veci zásadný význam a podľa ktorého advokátka JUDr. D. S. okresnému súdu 17. septembra 2012 oznámila ukončenie obhajoby sťažovateľa v predmetnej trestnej veci k 5. septembru 2012, čo bolo v konaní preukázané predložením písomnej výpovede splnomocnenia z 5. septembra 2012, a preto prevzatím trestného rozkazu z 20. augusta 2012 touto advokátkou nemohol nastať procesný účinok začatia plynutia lehoty na podanie odporu jeho novému obhajcovi, resp. advokátovi JUDr. A. F.

II.A K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv uznesením okresného súdu z 23. októbra 2012

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

V prvostupňovom konaní vedenom okresným súdom mal sťažovateľ možnosť dovoliť sa ochrany svojich práv a slobôd v rámci konania o sťažnosti (§ 83, § 185 až § 195 Trestného poriadku) na krajskom súde, ktorému prináleží právomoc zrušiť napádané uznesenie z 23. októbra 2012 a vrátiť mu vec na ďalšie konanie alebo sám rozhodnúť [§ 194 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku]. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a uznesenie z 23. októbra 2012, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal krajský súd, ktorý rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uvedenému uzneseniu. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

II.B K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv uznesením krajského súdu z 29. novembra 2012

Sťažovateľ namietal, že k porušeniu jeho práv došlo aj uznesením krajského súdu z 29. novembra 2012, ktorým tento súd zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu z 23. októbra 2012 ako nedôvodnú.

Ústavný súd preto preskúmal uznesenie krajského súdu z 29. novembra 2012 a uznesením okresného súdu z 23. októbra 2012 sa zaoberal iba v rozsahu, v ktorom sa s ním stotožnil krajský súd. V rámci odôvodnenia svojho uznesenia z 29. novembra 2012 krajský súd uviedol: „*Trestný rozkaz bol obvinenému J. T. doručený dňa 28. 8. 2012 a jeho obhajkyňi JUDr. D. S. dňa 10. 9. 2012.*

Dňa 10. 10. 2012 bol Okresnému súdu Spišská Nová Ves doručený odpor proti trestnému rozkazu Okresnému súdu Spišská Nová Ves zo dňa 20. 8. 2012 sp. zn. 3 T 159/2012 podaný obvineným J. T. prostredníctvom obhajcu JUDr. A. F.

Podľa § 355 ods. 1 Tr. por. odpor sa podáva na súde, ktorý trestný rozkaz vydal, a to do 8 dní od jeho doručenia. Ak sa trestný rozkaz doručuje obvinenému aj jeho obhajcovi, plynie lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané neskôr.

Okresný súd správne v napadnutom uznesení uviedol, že keďže neskôr vykonané doručenie obhajkyňi JUDr. D. S. bolo dňa 10. 9. 2012 od tohto dňa plynula 8-dňová

zákonná lehota na podanie odporu obvineným J. T. Zákonná lehota na podanie odporu uplynula dňa 18. 9. 2012 o 24.00 hod.

Keďže obvinený J. T. nepodal odpor proti vyššie uvedenému trestnému rozkazu v zákonnej lehote, trestný rozkaz Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 20. 8. 2012 sp. zn. 3 T 159/2012 nadobudol právoplatnosť dňa 19. 9. 2012.

Vzhľadom na uplatnené námietky obvineným J. T. v ním podanej sťažnosti, krajský súd považuje za potrebné ďalej uviesť, že z predloženého trestného spisu zistil, že obhajkyňa obvineného JUDr. D. S. Okresnému súdu Spišská Nová Ves dňa 17. 9. 2012 oznámila ukončenie obhajoby obvineného J. T. Obhajca JUDr. A. F. oznámil Okresnému súdu Spišská Nová Ves dňa 12. 9. 2012, to znamená potom, čo už bol dňa 10. 9. 2012 doručený trestný rozkaz obhajkyňi JUDr. D. S. , že prevzal obhajobu obvineného J. T.

Z ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. por. je jednoznačne zrejmé, ako si môže obvinený, alebo ako mu môže iná oprávnená osoba zvoliť obhajcu. Ide o jednostranný právny úkon, ktorým je splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie, ktoré je adresované tretím osobám. Oprávnenie obhajcu zastupovať obvineného a uplatňovať si práva ale zároveň aj plniť si povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 44 Tr. por. vznikajú dňom splnomocnenia. Keďže však ide pri splnomocnení o úkon nielen medzi obvineným a advokátom, resp. inou oprávnenou osobou a advokátom, lebo ten by sám o sebe nič neznamenal, ale o úkon, ktorým sa vo vzťahu k tretím osobám, ktorým sa dáva na vedomie, že advokát je oprávnený zastupovať obvineného ako obhajca, má aj vo vzťahu k súdu právnu relevanciu spojenú s ďalšími právnymi účinkami tento právny úkon len doručením splnomocnenia súdu, a to takého, z ktorého je bez pochybností možné zistiť, že ide o obvineného, ktorý advokáta splnomocňuje, alebo že ide o takú osobu, ktorá je podľa § 39 ods. 2 Tr. por. oprávnená zvoliť obvinenému obhajcu a že ide o advokáta, ktorý je zapísaný v zozname advokátov Slovenskej advokátskej komory, pričom advokát musí byť identifikovaný tak, aby si túto skutočnosť mohol súd overiť.

Žiadny iný úkon, či už zo strany obvineného, inej oprávnenej osoby, alebo samotného advokáta, alebo aj iného obhajcu predtým zvoleného, či ustanoveného nemá žiadne právne účinky v tom smere, žeby mal konať vo veci nový zvolený obhajca, pokiaľ tento nový obhajca, alebo obvinený, alebo osoba oprávnená podľa § 39 ods. 2 Tr. por. nepredloží súdu splnomocnenie nového zvoleného obhajcu. To znamená, že buď ho doručí súdu spôsobom

predpokladaným v § 62 ods. 1 Tr. por., alebo ho predloží osobne pri úkone, ktorého má právo sa zúčastniť, alebo ho vykonať a prípadne doručenie splnomocnenia môže advokát spojiť aj priamo s ďalším podaním, napr. žiadosťou, návrhom, opravným prostriedkom, na ktoré je oprávnený podľa § 44 ods. 2 Tr. por.

Vzhľadom na tieto skutočnosti okresný súd postupoval v súlade so stavom veci a zákonom, keď napadnutým uznesením podľa § 355 ods. 5 Tr. por. odmietol odpor odsúdeného J. T. zo dňa 10. 10. 2012 podaný proti trestnému rozkazu Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 20. 8. 2012 sp. zn. 3 T 159/2012 ako odpor podaný oneskorene.“

Pri preskúmaní uznesenia okresného súdu z 23. októbra 2012 posudzoval krajský súd z hľadiska rozhodnutia predmetnej veci zásadnú otázku týkajúcu sa okamihu začatia plynutia lehoty na podanie odporu v predmetnej veci. Záver krajského súdu, podľa ktorého lehota na podanie odporu začala plynúť odo dňa doručenia trestného rozkazu z 20. augusta 2012 advokátke JUDr. D. S. (t. j. od 10. septembra 2012) napriek tomu, že v čase jeho doručenia sťažovateľ tejto advokátke udelené splnomocnenie na svoje zastupovanie v predmetnej veci odvolal, nemožno považovať za svojvoľný alebo arbitrárny. Uvedený záver, podľa ktorého účinky zastupovania sťažovateľa advokátom JUDr. A. F. nastanú až dňom oznámenia splnomocnenia vo veci rozhodujúcemu súdu, je v súlade so znením § 36 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého účinky zastupovania obhajcom nastávajú okamihom doručenia splnomocnenia alebo opatrenia o ustanovení obhajcu konajúcemu orgánu činnému v trestnom konaní alebo súdu. Povinnosť sťažovateľom odvolanej advokátky JUDr. D. S. zastupovať sťažovateľa v predmetnej veci až do skutočného prevzatia obhajoby zvoleným zástupcom vyplýva aj z § 43 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého skôr zvolený alebo ustanovený obhajca je však povinný plniť svoje povinnosti až do skutočného prevzatia obhajoby iným zvoleným alebo ustanoveným obhajcom.

Záver krajského súdu napokon potvrdzuje aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), v rámci ktorej tento súd vyslovil: *«... Je vecou profesionálnej zodpovednosti obhajcu, či prevezme zastúpenie „na poslednú chvíľu“, resp. za situácie, že paralelne vykonáva obhajobu v inej trestnej veci väčšieho rozsahu a ako sa tento obhajca so svojimi zákonnými a etickými povinnosťami vyrovná.*

Z toho jednoznačne vyplýva aj tá skutočnosť, že zmenou v osobe zvoleného obhajcu nie je preto všeobecný súd v priebehu konania, čo do jeho režimu, nijako viazaný.» (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 2/2008 z 30. októbra 2008).

Z uvedeného vyplýva, že z odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 29. novembra 2012 nemožno vyvodit', že by sa nevysporiadal s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa adekvátne a preskúmateľne. Podľa názoru ústavného súdu je toto odôvodnenie ústavnoprávne akceptovateľné, pretože právne závery krajského súdu vyodené pri aplikácii relevantnej právnej úpravy korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností relevantných na rozhodovanie o tejto otázke, ktorá mala z hľadiska posúdenia dôvodu zamietnutia sťažnosti sťažovateľa rozhodujúci význam.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2013